SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 13 MEI 1937

KRIJG IK OOK EEN STUKJE?

HET VERBANDDOOSJE

Hè, moes, wat mal van u om altijd dat verbanddoosje in uw tas te stoppen als u uitgaat! Net of er altijd ongelukken gebeuren als u ergens heengaat."

Ida, het oudste dochtertje van mevrouw Koert, leunde op de tafel en keek naar moeder, die zich klaar maakte om 'n middagje in Amsterdam te gaan winkelen.

Mevrouw Koert glimlachte fijntjes.

„'t Is toch dikwijls van pas gekomen, dat ik mijn verbanddoosje bij me had, Ida," antwoordde zij, „en misschien heb ik het vanmiddag ook weer nodig. Je kunt nooit weten."

Meteen liet moeder haar blikken dwalen door 't huis en de zonnige tuin. Het was 'n rustige voorjaarsdag. Op het gazon achter het huis speelden de beide broertjes van Ida, Hans en Peter. De dienstbode was bezig met de was en hoewel mevrouw Koert de kinderen nooit graag alleen achterliet, verliet zij 'n kwartiertje daarna toch met 'n gerust hart haar woning.

„Zul je goed op de broertjes passen, Ida ?"

„Ja, mams."

„En achter 't huis blijven spelen, hoor. Daag."

„Dag, moe !"

En Ida wuifde haar moeder na, toen deze vlak daarop 't raam aan de straatzijde passeerde. Even bleef Ida bij het warmwater-aquarium staan kijken naar de hele kleine visjes, die dartel in het zonlicht speelden. Toen huppelde zij naar de tuin en ging Hans en Peter helpen, die hun eigen tuintjes aan 't wieden waren.

Toen dat gebeurd was, zetten zij zich alle drie neder op het leuke bankje van berkenhout, dat vader zelf gemaakt had. Het stond bij het vijvertje in de rotstuin. Het was zo'n aardig zitje, want je kon van daar af de goudvisjes zien zwemmen, terwijl de groene waterkikker zich lekker in het zonnetje zat te koesteren, boven op een blad van de waterlelie. De kikker was helemaal niet schuw voor de kinderen. Kleine Peter had hem buiten langs een slootrand gevangen, toen hij met vader was gaan wandelen. 't Was toen nog een heel klein beestje, want het kon gemakkelijk in een lucifersdoosje !

Zo ging de middag vlug voorbij en mevrouw Koert was al weer thuis voordat de kinderen eigenlijk gemerkt hadden, dat zij alleen waren. Toen moeder haar boodschappen had uitgepakt, kwam zij even bij de kinderen zitten.

„Nou, mams, wat ziet u er verhit uit !" riep Ida. „Heeft u zó hard gelopen ?"

„Nee, kindje, maar moeder heeft weer een ongelukje meegemaakt en het was maar goed, dat ik mijn verbanddoosje bij me had."

„Hè, vertel het eens, moe ! Wat is er gebeurd ?"

„Nou, ik zat in de tram en bij 't schokken knipte de conducteur zich in de vingers. Hij bloedde hevig en natuurlijk niemand, die een pleister of zoiets bij zich had, terwijl in die tramwagen toevallig geen verband aanwezig was. Iets, wat gewoonlijk wel 't geval is. Nou, toen kwam mijn doosje voor de dag en de arme man was maar wat blij, dat ik hem kon helpen. Een fijn verbandje erom en klaar was 't. Verbeeld je nu eens, dat ik mijn verbanddoosje niet bij me had gehad ? Wat dan ?"

Ida gaf geen antwoord.

„Daar is vader !" riep kleine Peter op dat ogenblik.

En werkelijk, daar kwam mijnheer Koert langs 't huis de tuin binnenstappen. Hij zag er vermoeid uit, want hij had hard gewerkt. Toch klaarde zijn gezicht helemaal op, toen hij 't groepje bij het vijvertje zag zitten.

„Dag, allemaal ! Fijn hè, hier bij de vijver !"

„Zalig !" riep Ida. „Tjoep, daar gaat de kikker ! Die is vàst bang van u, papa, want altijd als u bij de vijver komt, springt de kikker gauw in 't water."

Kleine Peter moest lachen.

„Dat komt door m'n bril, denk ik," zei vader.

„Of door uw kaal hoofd," plaagde Ida.

Vader keek haar met tintelende ogen aan.

„Wacht maar eens ! Als je mij daarover uitlacht, word jij ook nog 'ns kaal, Ida !"

Een luide schaterlach schalde door de tuin.

„Hoe kan dat nu, vader ? Meisjes worden toch nooit kaal !"

Zo plagend en lachend gingen zij naar binnen om te eten.

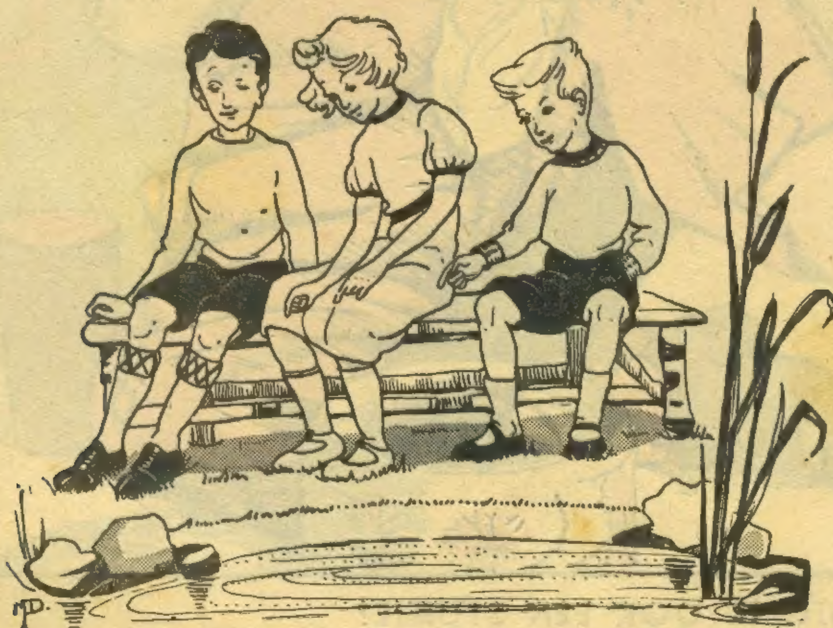
* * *

Een week daarna werd er een plannetje gemaakt om op 'n Zondag naar zee te fietsen. Hans en Ida hadden allebei 'n fiets cadeau gekregen, toen zij zulk een mooi rapport van school hadden en kleine Peter zou bij vader achterop komen.

Ida hielp moeder met het inpakken van het pick-nick-mandje.

„Vergeet u vooral uw verbanddoosje niet, moeder !" plaagde Ida.

Zij vond het nog steeds een malle

.... zetten zij zich alle drie neder op het leuke bankje ....

„*Vergeet u vooral uw verbanddoosje niet, moeder!*" *plaagde Ida.*

gewoonte! Maar mevrouw Koert, die vroeger verpleegster was geweest, liet zich door Ida niet het minst van de wijs brengen en zij keek het verbanddoosje nog eerst nauwkeurig na of er niets mankeerde. Zij deed er nog 'n paar pleisters in en een rolletje verband. Toen werd 't pick-nick-mandje gesloten en zij konden vertrekken.

't Was schitterend weer en onderweg was het geweldig druk van mensen, die allemaal naar zee gingen.

Hans reed voorop naast vader, terwijl Ida met moeder volgde. Ida kon heel goed fietsen, al had zij het nog maar pas geleerd, maar toch lachte Hans, die het al veel langer kon, haar altijd uit.

„Je trapt net als een kikker," plaagde Hans altijd.

Ida gaf gewoonlijk geen antwoord. „Wacht maar eens, Hansje," dacht ze, „als ik het nog wat beter kan, dan hou jij me niet bij!"

Ida leek eigenlijk meer op een jongen dan op een meisje. Zij stoeide en ravotte, zij klom over hekken en in bomen, precies zoals jongens, en vader maande haar altijd aan toch wat kalmer te worden.

„Vandaag of morgen krijgt ze nog 'ns een ongeluk," zuchtte vader vaak tegen moeder.

„Ja, Ida, is vreselijk wild," zei mevrouw Koert dan, „maar 't zal toch wel gauw veranderen, nu ze wat ouder wordt."

Maar Ida veranderde niet veel. 't Bleef meer een jongen dan 'n meisje!

* * *

De dag aan het strand ging prettig voorbij.

Het zonnetje was nog niet te warm, zodat je heerlijk kon baden en spelen zonder de huid te verbranden. Peter had een groot fort gebouwd en Ida had met Hans en vader gevoetbald.

In opgewekte stemming ging het tegen de avond naar huis terug. Ida reed nu met vader voorop. Zij was weer een en al leven en telkens moest mijnheer Koert haar waarschuwen toch wat kalmer te rijden.

De weg was echt heuvelachtig, want zij reden dwars door de duinen. Zij waren al tamelijk dicht bij huis, toen het fietspad wel tweehonderd meter aan 'n stuk naar beneden liep. Het was de laatste hoge duintop, waar zij nu van afdaalden en Ida wou nu vader eens laten zien hoe goed zij wel kon fietsen.

Zij remde niet toen zij naar beneden gingen. Het duurde niet lang of zij had een reuzen-vaartje, zodat zij vader voorbij stoof. De wind floot om haar heen, zó hard ging het.

Maar, o wee, na een bocht in 't fietspad begon Ida met haar fiets te slingeren. Zij kon bijna niet op het pad blijven en zij durfde ook niet goed te remmen nu zij zo'n grote vaart had.

Wat stond ze 'n angsten uit in die enkele korte ogenblikken!

Roef, daar ging het rakelings langs 'n boom. Ida kreeg er 'n kleur van. Op dat ogenblik hoorde zij vader vlak achter haar roepen:

„Remmen! Remmen! Ida, je moet remmen!"

Nu raakte zij helemaal de kluts kwijt.

Zij remde, maar op 't zelfde ogenblik gebeurde het!

Het stuur sloeg uit haar hand en de fiets smakte tegen de grond. Ida lag er onder en zij schoof nog wel een meter naar beneden.

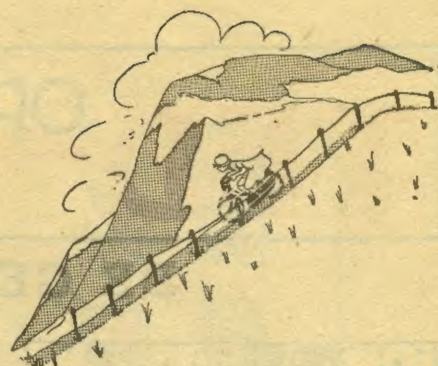
„Au!"

Een kreet van pijn en van schrik ontsnapte haar.

Toen stond vader al naast haar. Hij hielp haar overeind, maar Ida kon nauwelijks blijven staan, zó'n pijn deed haar knie. Ook haar armen waren ontveld en bloedden hevig.

Ondanks de bijtende pijn hield Ida zich sterk.

Zij remde niet toen ze naar beneden gingen.

„Maar, Ida toch!"

Mevrouw Koert, die op 't laatst een eindje was achtergebleven en met schrik in het hart had gezien hoe Ida de helling afstoof, zag met haar ervaren verpleegsters-blikken meteen, dat de smak hard was aangekomen.

Vlug haalde zij het verbanddoosje te voorschijn en begon de wonden met jodium te bestrijken.

Ondanks de bijtende pijn hield Ida zich sterk. Zij wou niet gaan huilen, maar zij voelde zich toch erg naar worden. Vooral de schaafwonden deden pijn.

Toen wat pleisters erop en 'n noodverband en de pijn werd al wat minder.

Maar Ida durfde toch niet meer te fietsen en zij gingen 't laatste stuk te voet naar huis toe. Gelukkig was het niet zo ver meer.

Vader zei niets.

Maar Ida, die weer over de ergste schrik heen was, begon druk te babbelen en te vertellen hoe het ongeluk eigenlijk gebeurd was.

Toen moeder haar die avond naar bed bracht, zei ze eensklaps:

„Toch maar goed hè, mams, dat u 't verbanddoosje bij u had gestopt. Het is nu prachtig te pas gekomen."

Mevrouw Koert moest fijntjes lachen.

Maar zij had nog meer plezier, toen zij enkele dagen daarna zag, dat Ida bezig was zelf een klein verbanddoosje te maken, dat zij altijd in haar tasje kon bergen! Moeder hielp haar daarbij, dat is te begrijpen.

En het scheen, dat Ida na haar valpartij ook veel kalmer was geworden. 't Bleek nog wel 'n echte rakker, maar zij deed toch niet meer zo jongensachtig.

En dat stond haar wel wat beter!

Nor H.

TED OP AVONTUUR

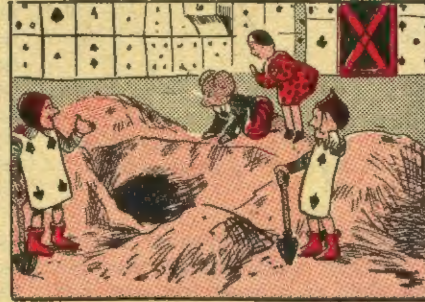
DE GEWROKEN DIEFSTAL

De clown liet de gebakjes kijken,
Hij stond daar veilig, bij zijn raam.
De sloot was diep en Ted zei zuchtend :
„Wat doen we nu in 's hemelsnaam ?"

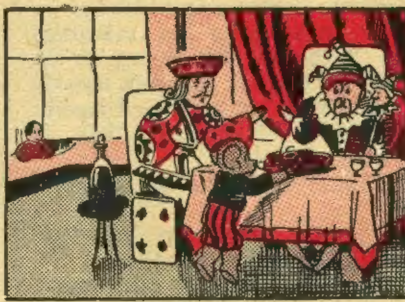
Terwijl hij stond te prakkizeren,
Kwamen er drie kabouters aan,
Hun hoofdman zei : „Kijk niet zo treurig,
„Wacht tot wij aan het graven gaan."

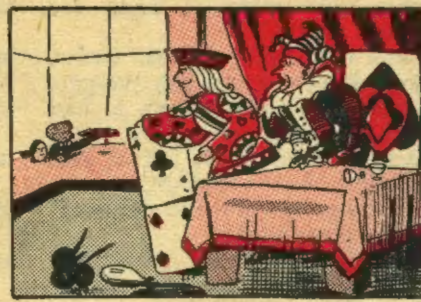
Wat ging dat vlug! Ted lag gebogen
Over de ingang van het hol,
En Pukkie klapte in haar handjes,
Wat hadden z'allemaal toch lol.

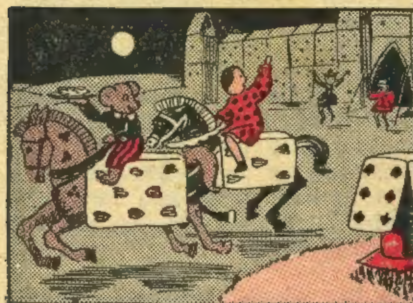
De gang was breed en hoog gegraven,
Je kon er best rechtop in staan.
„Vooruit," zei Ted, „'t spel kan beginnen,
Ik ga voorop, jij achteraan."

De koning zat zo juist aan tafel,
Naast hem de dief in narrenpak.
Ted snelde zachtjes naar de tafel
En greep de hele schaal gebak.

„Ziezo, die hebben we te pakken,"
Riep Tèd en schoot weer naar de gang.
„Pas op je vingers, narrenpakkie,
„Want heus, die zijn een stuk te lang !"

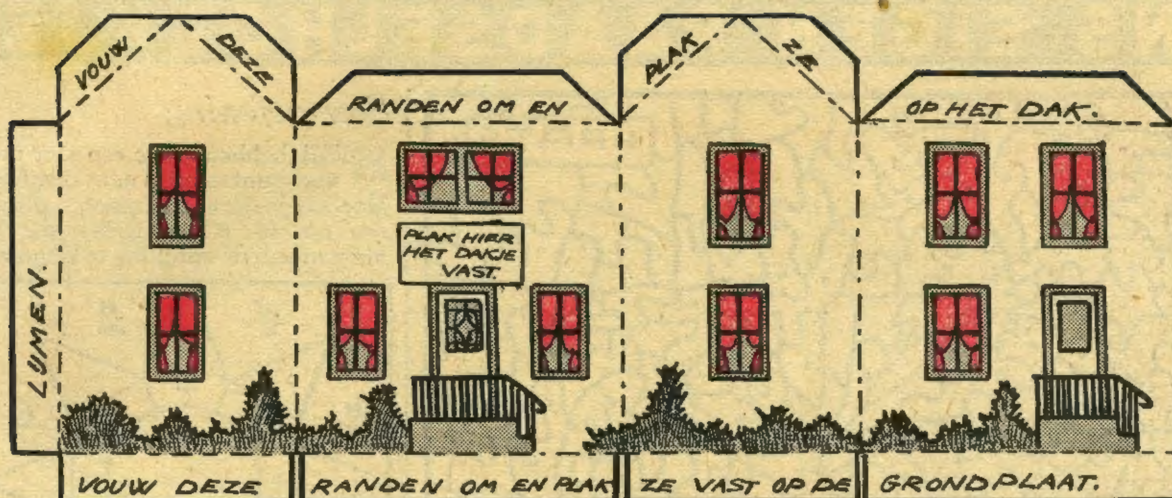
Ze sprongen op hun vlugge paardjes
En reden weg in flink galop.
„Saluut," riep Pukkie opgewonden,
En spottend stak z' haar arm nog op.

Wat vond de lentefee dàt aardig,
Dat Ted de schaal heroverd had.
Ze noemde hem den held der helden
En vond hem werkelijk een schat.

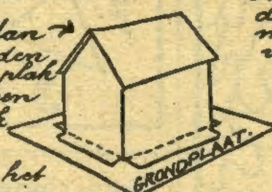
Ze zaten beid' aan 's konings tafel,
't Was Teddie voor en Teddie na.
En toen de vorst zijn glas omhoog hield,
Toen riepen d'ed'len luid : hoera!

Knip dit huisje uit en vouw het aldus rond

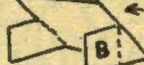

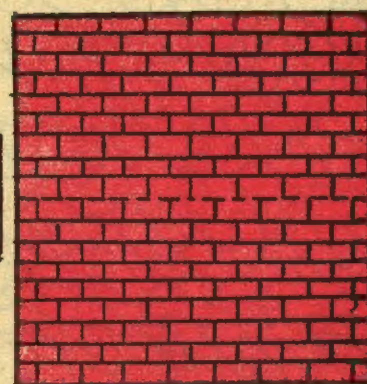
Vouw dan de randen om en plak die tegen het dak

Dan wordt het huis op stevig papier of carton geplakt

Snijdt het dak uit, dat boven de frontdeur moet hangen en vouw de einden aldus om

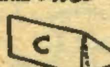

Vouw dan de randen A en B aldus om

WONDERSTAD.

NOG EEN AARDIG HUISJE OM IN ONZE WONDERSTAD TE PLAATSEN.
ER KOMEN STEEDS MEER INWONERS OP DEZE STAD AF EN DUS MOETEN ER OOK MEER HUIZEN KOMEN.

Vouw dan de rand C aldus om en plak die over A en B.

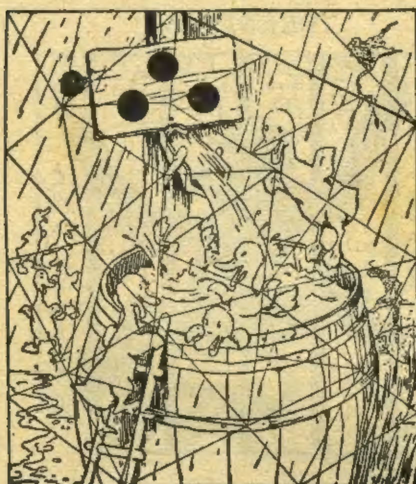

Plak dan het kleine dak boven de voordeur.

Als het klaar is ziet het huis er aldus uit

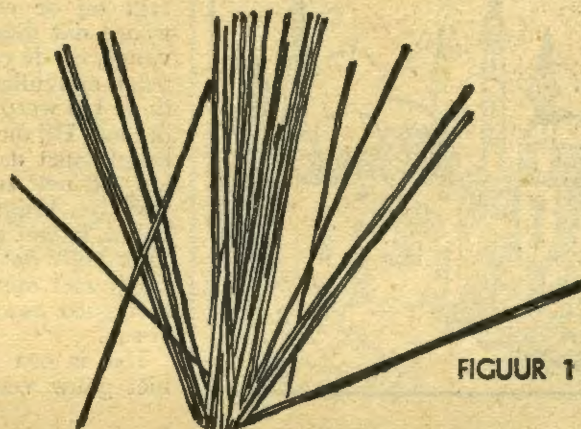
OPLOSSING LEG-PUZZLE

WIE „STIKKIE-PIKKIET" ER MEE?

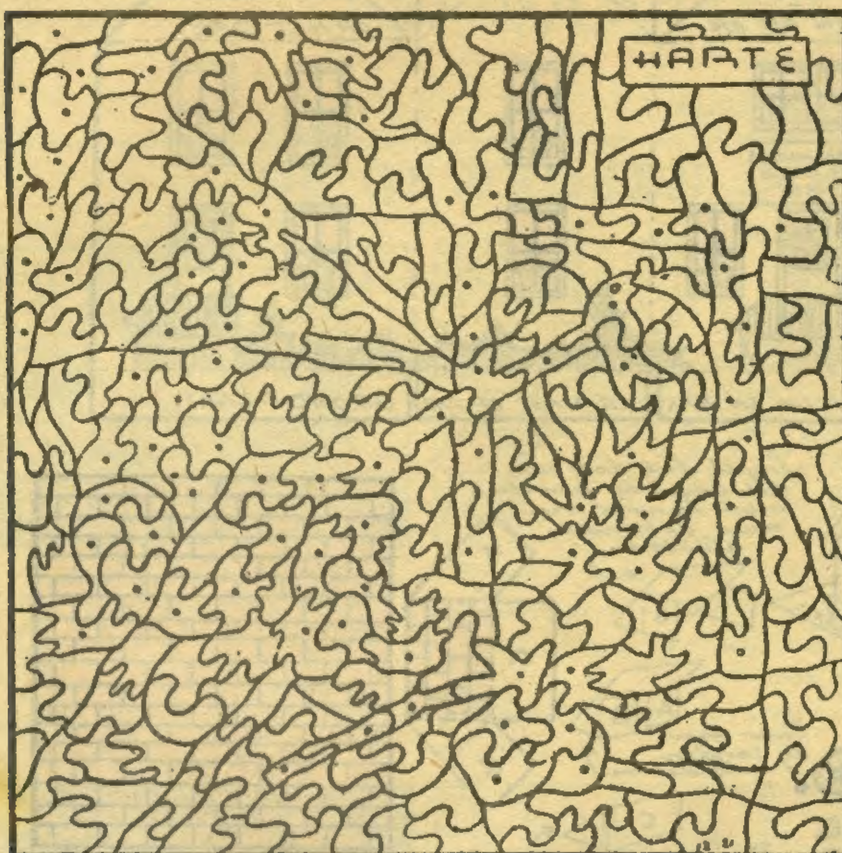
JA, wat is dat nou weer voor 'n spel? Een heel leuk en aardig spelletje, waaraan de oudere en de kleine jongens en meisjes hun hart kunnen ophalen. Zelfs vader en moeder zullen er wat graag aan meedoen. Wat je

(Vervolg op blz. 7)

FIGUUR 1

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

De kampeerder NEEN, jullie zien hem natuurlijk niet. Om hem te vinden moeten jullie alle hokjes waarin zich een punt bevindt zwart maken. Die waar geen punt in staat, blijven wit. Doe het nu maar eens heel secuur en dan krijgen jullie een leuk plaatje.

Zoekplaatje

BEN Sabi, Ben Harash en Ben Lobo, die de poort van 't paleis moesten bewaken, hebben hun plicht verzuimd. Ze zijn bang geworden voor de straffende hand van den sultan en de drie booswichten hebben zich ergens verstopt. Kunnen jullie ze vinden ?

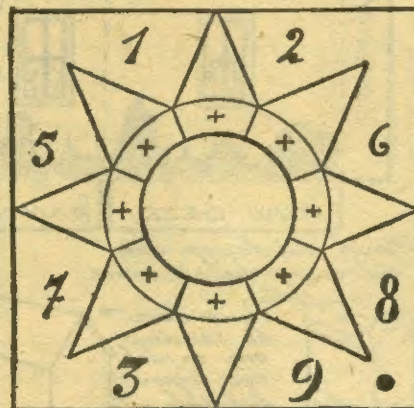
Een leuk spelletje

NU de zonnige dagen weer aanbreken, wordt er natuurlijk veel buiten gespeeld. Ook met de bal. Nu weet ik een heel aardig spelletje voor jullie, maar je moet minstens met z'n drieën zijn. Daarbij heb je niets anders nodig dan een bal. Hoe meer spelers, hoe leuker het wordt. Hij die de bal heeft, werpt hem naar een anderen speler uit de kring en terzelfdertijd zegt hij de eerste helft van een woord dat diegene die de bal opvangt, op de een of andere manier moet aanvullen. Veronderstel dat ik de bal werp. Zodra ik werp, zeg ik : bal. Hij die de bal toegeworpen krijgt moet dan zeggen : kon (of : lon, let, net) zodat men 'n volledig woordje krijgt : ballon, balkon, ballet, balnet enz. enz. De hoofdzaak blijft dat hij of zij die de bal krijgt niet aarzelt. Wie aarzelt of niet goed aanvult, moet een pand geven.

Het is een leuk spelletje, dat niet gauw vermoeit.

Ster-oefening

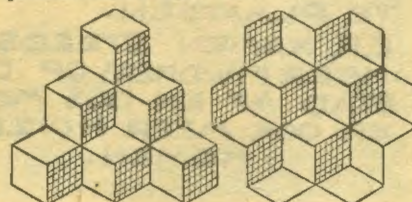
HIER hebben jullie een ster met veel punten en 'n aantal cijfers. Hoe zou je die cijfers moeten plaatsen om in **alle** richtingen 15 als som van de optelling te krijgen ?

Oplossingen vorig nummer

GEZICHTSBEDROG

Er zijn er zes of zeven al naar gelang men de tekening bekijkt. Hier heb ik de buitenlijntjes weggelaten, zo kunnen jullie goed zien hoe je 'r de zes of zeven blokjes moet uithalen.

LETTERRAADSEL

TEKENPLAAT

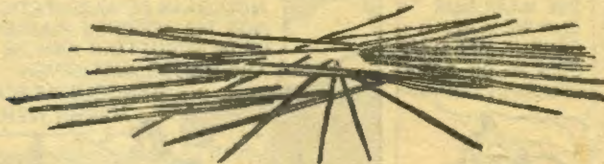
WIE „STIKKIE-PIKKIET" ER MEE?

Vervolg van blz. 5

nodig hebt? Niet veel. In het geheel 21 dunne stokjes van zowat 15 cm. lengte. Vijf van die stokjes kleur je rood, vijf groen, vijf geel, vijf purper en een geef je verschillende kleuren. Die ene is dan wat je noemt de keizer van het spel.

Nu neem je die 21 stokjes, maakt er een bundeltje van dat je van onder vasthoudt en dat zet je rechtop op de tafel. Dan laat je plots los en de 21 stokjes vallen naar alle kanten uiteen op de tafel. Nu gaat het erom, die 21 stokjes weer op te nemen.

Nou, dat is geen kunstje, niet? Nee, maar.... Ja, juist, d'r zit een „maar" aan vast en wel de volgende. Je mag elk stokje opnemen, maar je mag het alleen zo doen, dat er geen enkel ander stokje ook maar eventjes beweegt. Beweegt er wel een (behalve natuurlijk het stokje dat

FIGUUR 2

je wegneemt) dan verlies je en komt een ander aan de beurt. Je zult heus wel zien, dat het een heel mirakel is om alle 21 stokjes opgeraapt te krijgen, maar het is heel leuk.

De verschillende kleuren hebben ook verschillende punten.

Rood	geldt voor	twee	punten.
Geel	„ „	drie	„
Groen	„ „	vier	„
Purper	„ „	vijf	„

De keizer geldt voor 20 punten.

Wie de keizer te pakken krijgt maakt dus alvast een pracht van een beurt. Men kan dus in het geheel 90 punten maken. Als men na tien beurten de punten optelt kan men zien wie de meeste punten heeft gehaald en wint. Natuurlijk tellen de houtjes, die men uit het vuur heeft kunnen slepen, mee voor het puntental. Iemand begint b.v. en het lukt hem zonder een enkel ander houtje te bewegen, drie groene, twee rode en vier gele op te nemen, maar dàn struikelt hij, nou, dan heeft hij natuurlijk 3 × 4, 2 × 2, en 4 × 3 punten in de wacht gesleept of samen 28. Je ziet dus, dat het erom gaat de houtjes te bemachtigen, die de meeste punten tellen, maar dat gaat niet altijd. Let maar eens op, wat er bij het wegnemen tal van houtjes worden bewogen. Het komt er niet op aan waarom een houtje beweegt, dus of je met een arm of een vinger of wat ook er tegen aan stoot, er mag volstrekt niets bewegen of je beurt is weg. Als je om houtjes verlegen zit, moeten jullie maar eens aankloppen bij den slager. Hij heeft van die mooie gladronde houtjes, die hij gebruikt om de worst mee vast te prikken. Als jullie 't goed aanleggen, helpt hij jullie heus wel verder.

Nou maar dapper aan het „stikkie-pikkiën" en veel succes ermee!

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

DUBBELE WRAAK.

